

Ρ Ο Υ Θ

Μές στο λιοπύρι, μές στο κάμα,
παίρνει όλομόναχη τὸ δρόμο
κρατώντας στὴν ψυχὴ τὸ ἀνάμα
τοῦ ἑλέους, καὶ τὸ σταμνὶ στὸν ὤμο,
καὶ πάει γιὰ στᾶρι ἢ χήρα ἢ Ρούθ.

Καὶ συλλογιέται, ὅπως πηγαίνει
μές στ' ὄνειρό της βυθισμένη,
ποὺ ὅλη τὴ νύχτα ξαγρυπνοῦσε
καὶ μιὰν ἀπόκριση ζητοῦσε
στὸ φοβερὸ βιβλίο Ταλμούθ.

◊ Κύριε Σαβαώθ, ἔλεήσέ με
στὴ φλόγα ἐτούτη ποὺ με ζώνει,
κι ἀπὸ τὸ κριμα φύλαξέ με
κι ἐφτάδιπλη κάμε τὴ ζώνη
γύρω ἀπ' τὴ μέση μου, Ἰεχωβᾶ!

Καὶ χτὲς καὶ πάντα στὸ χωράφι,
ποὺ ὀλάνθιστοι τὸ ζώνουν τράφοι
κ' εἶναι χρυσάφι κάθε στρέμμα,
τῶν πόθων ἔνοιωσα τὸ ρέμα
στὴν ἁμαρτία νὰ με τραβᾶ.

Μὲς στὸ ποτάμι εἶδα τὸ δεῖλι
 νὰ χρυσολάμπη στὰ μαλλιά μου,
 ρόδα ν' ἀνθοῦν στὰ μάγουλά μου,
 ν' ἀνθοῦν τὰ μελωμένα χεῖλι
 σὰ γλυκοκάμωτος καρπός.

Κύριε, Κύριε, φώτισέ με,
 τὸν ἴσιο δρόμο ν' ἀνεβαίνω,
 καὶ στὴ χηρεία μου ἔλεήσέ με
 πιστὴ στὸν ἴσκιό ν' ἀπομένω
 τοῦ πεθαμένου μου τοῦ ἀντρός . . .

Γιὰ τὴ γριά του κι' ἔρημη μάννα
 τὸ δρόμο τῆς θυσίας νὰ παίρνω·
 τὰ πόδια μου θὰ σκίζῃ ἢ ἀφάνα,
 μὰ τὸ ζεστό ψωμί θὰ φέρνω
 στῆς διπλοχίρας τὴ γωνιά.

Πλούσια τὰ ἔλέη σου, Κύριέ μου! . .
 κι ὅσο σιτάρι πάει τοῦ ἀνέμου,
 μιὰ φούχτα χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ σου
 στὴ δύναμη τῆς προσταγῆς σου
 θρέφει τῆς γῆς σου τὰ ὄρφανά».

Κ' ἡ Ροῦθ στὸ σύνορο σὰ φτάνῃ,
 βλέπει στητὸν σὰν κυπαρίσσι,
 μὲς στ' ὀλομέταξο καφτάνι
 τὸ γέρο ἀφέντη ποὺ ἔχει ὀρῖση
 νὰ παίρῃ ἀπόσταχα ἢ φτωχή.

Γιορντάνι ἀπὸ μαργαριτάρια
 χαϊδεύουν τ' ἄσπρα του τὰ γένηια,
 κ' ἡ Ροῦθ σκυφτὴ τ' ἀπομεινάρια
 μαζώνει τοῦ σταριοῦ, καὶ ἡ ἔννοια
 τῆς τρώει τὰ σπλάχνα κ' ἡ ντροπή.

Τριγύρω ἡ βιβλικὴ γαλήνη
πλέει μὲς τοῦ κάμπου τὴν ἀχνάδα,
καθὼς στὴ δύση πέρα σβύνει
τοῦ ἡλιοῦ περνώντας ἡ λαμπράδα
στὴν ἀγαθὴ τοῦ Βοοῦ καρδιά.

Κ' ἡ Ρουθ στὴν ὄψη κατεβάζει
τὴ μαύρη τῆς χηρειᾶς μαντήλα
καὶ τῆς ψυχῆς της τὴν καντήλα
τὴ μυστικὴ πὺ λαμπαδιάζει
τὴ φέρνει ἔμπρός του ταπεινά.

Καὶ γέροντας κουλουριασμένη
τὰ πόδια του ἡ φτωχὴ ἀγκαλιάζει
δίχως νὰ ξέρη τί προσμένει,
μ' αὐτὸς γυναῖκα του τὴν κράζει
καὶ μὲς στὰ μπράτσα του τὴν κλεῖ.

Σωροὶ στὸ φράχτη τὰ δεμίτια
πλαῖ στὰ θυμάρια πὺ εὐωδιάζαν.
Κι αὐτοὶ στὰ ἔκστατικά τους μάτια
τοῦ Ἰεχωβᾶ γλυκὰ ἐδιαβάζαν
σὰν εὐλογία τὴν προσταγή.—

Ψηλὰ τ' ὀλόγιμο φεγγάρι
τὸ δρόμο ὀλάσπρο δείχνει τώρα.
Κάτω ἀπ' τὰ πόδια θρεῖ τὸ στάρι
καθὼς ὁ ἀφέντης γιὰ τὴ χώρα
ζεύει τὰ βώδια τῆς δουλειᾶς.

Μὲ τὸ βωϊδάμαξο ὡς γυρνούσαν
τὴ νύχτα, ἡ Ρουθ ἀποκοιμήθη
μὲ πίστη τοῦ Βοοῦ τὰ στήθη
κι ἄκουε στὸ βύθος της πὺ ἤχούσαν
γι' αὐτὴν οἱ χτύποι μιᾶς καρδιάς.